

НАТАЛИЈА СКНЕПНЕК

На крилима бајке

*Свака прича боље звучи,
Кад је машта препоручи.*

·песме о бајци·

Дечаче,
Никад ти нисам причала бајке, онако овлаш,
Тек ради реда,
То раде само одрасле мајке!
Причају приче снажне, далеке,
А тако овде, а тако млако...
Ја чувам бајку, дечаче,
У лахору ветра што косу ти мрси,
Онако чисту, онако праву,
Неизречену, а тако стварну.

Дечаче,
Знаш шта онда следи,
Стварност без бајке ништа не вреди,
Живот без маште лако избледи!

Огију, да израсте у прелепог лабуда...

Ова бајка никада не би добила крила без подршке
породице Бабачков и без љубави мог супруга Игора.

Некада давно, у једној далекој земљи, живео је Чарапанко, дечак бистрог погледа и душе препуне снова. Једног сасвим обичног јутра Чарапанко је сео за сто и укључио компјутер, јер је желео да одигра своју омиљену игрицу. У тој далекој земљи дечасти су волели игрице, само их нису играли на исти начин као дечасти пре њих. Дечак је, као и многи дечасти пре њега, имао два верна пријатеља - мачка Балета и његовог жутог брата Цалета.

Када је дечак укључио компјутер, десило се чудо! Раскошна ко баршун, прозачна, бистра тена, појавила се у куту стола сасвим мала жена, у бело обучена.

- Дечаче - рече гласом меким и далеким
- цео свет се око тебе криви, бајка чак и
у игрици живи, ако је душа тако доживи!

Погледа је мачак Бале, погледа и мачак Цале,
мачке што су дане крале у екран су ушетале!

- Стани, Бале! Стани, Цале! - узвикну Чарапанко,
дечак бистрог погледа и душе препуне снова.

- Нећеш их ваљда пустити у непознато
- упозори нежна жена са осмехом мајке.

Збуњени Чарапанко отвори очи бистре
попут мора, радознале и смене.

- Ооо, не! Наравно, не!

- Не оклевај, крени! И запамти...
У једном кораку што траје у бескрај,
Потражи старца са ликом дечака,
Што осмех детета светом носи
Са просутим ињем по дугој коси,
Очима свежим а мудрим јако,
Што бескрајем наше наде ко младић хода
И живи откад је људског рода.

Дечак слегну раменима, лако се насмеши, а лепа
жена, крхка и снена, нестаде као морска пена.

- Стижем Бале, стижем Цале!
- без оклевања закорачи дечак
 кроз екран компјутера.
- Полако, момак - одврати Бале.
- Охо, то си ти, сиви плишанко!
- И није сам - протегну се Цале.
- Охо, па ту је и жути поспанко!

Још нису схватили ни где се налазе,
а испред њих се створи раскошна
појава старца са ликом дечака.

Старац се наклони и рече:

- Бајковито ја сам биће,
 Још из древне приче.
Кроз векове дуге живим,
 Лепоти се увек дивим.
Из бајке сам мудре старе,
 Ал' године ме не кваре.
Још сам крепак, млад и чио
 Као што сам и пре био.

Чарапанко узвикну:

- Још не видех ништа слично!

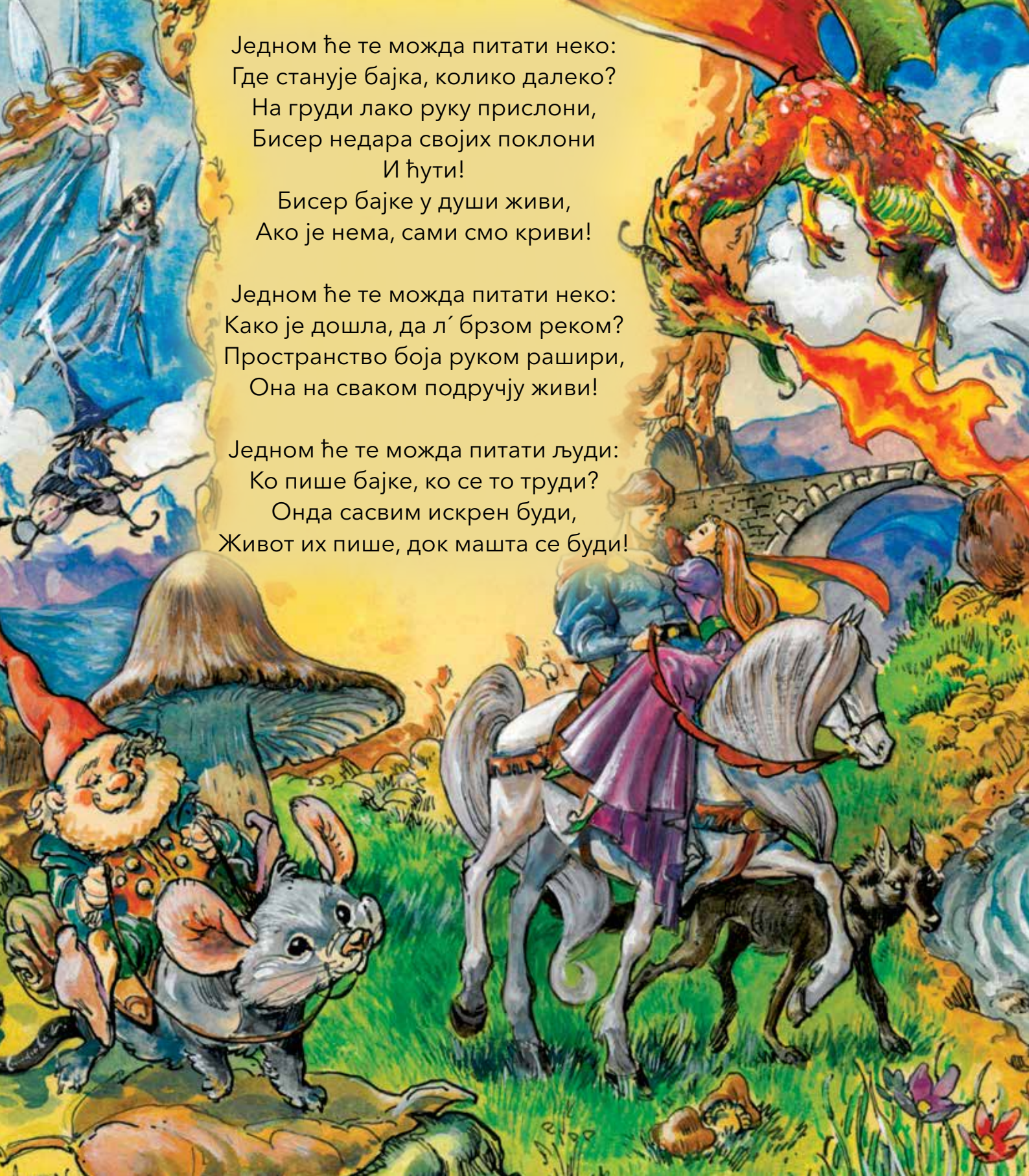
А старац са смешком одврати:

- Ја сам Бајканко лично!

Сад се питаш где те водим
Док чаробним путем ходим?
Пођи са мном у даљине,
У висине, у ширине,
Спознај бајку срцем целим
Са Бајканком твојим смелим!

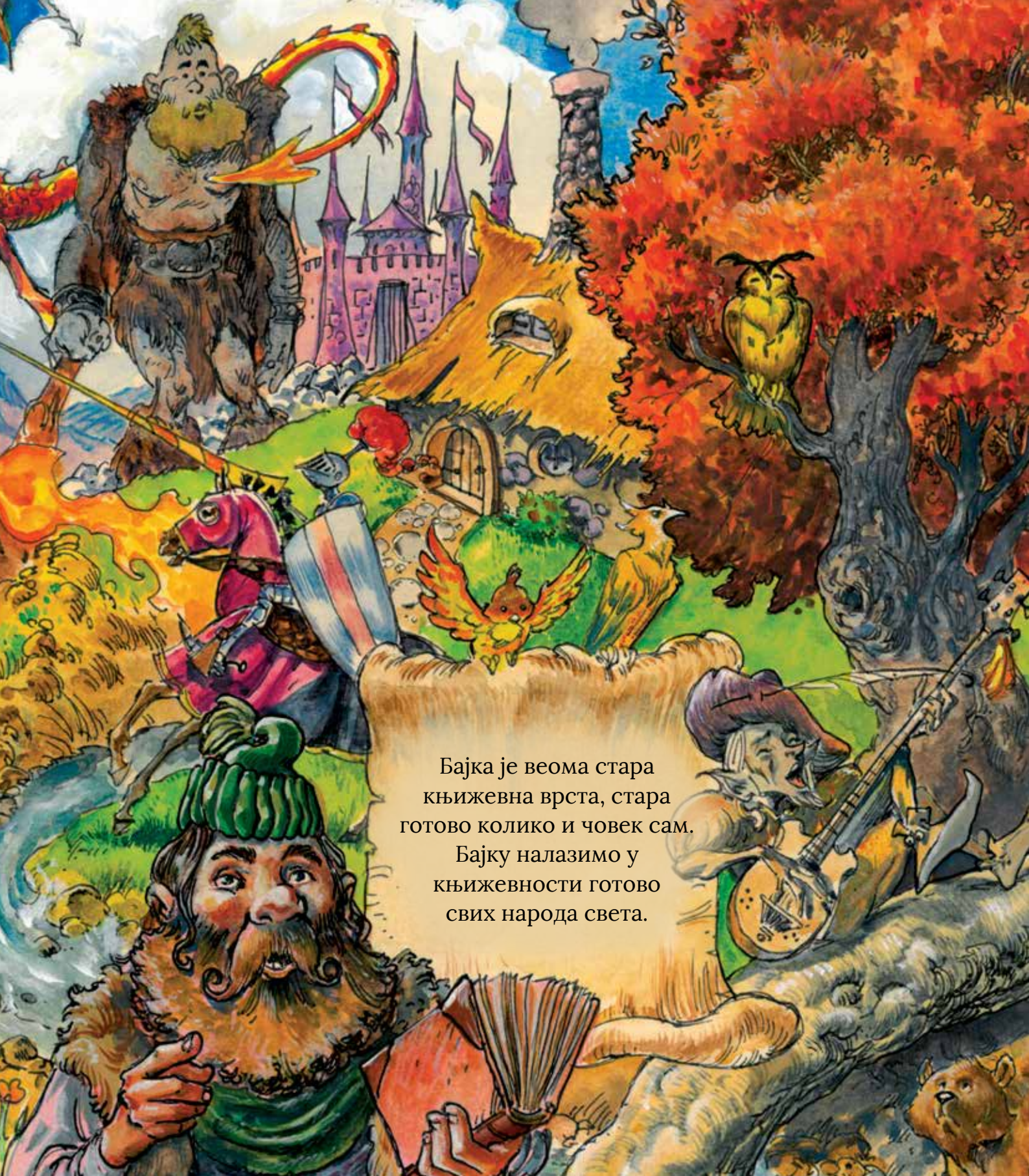

Једном ће те можда питати неко:
Где станује бајка, колико далеко?
На груди лако руку прислони,
Бисер недара својих поклони
И ћути!

Бисер бајке у души живи,
Ако је нема, сами смо криви!

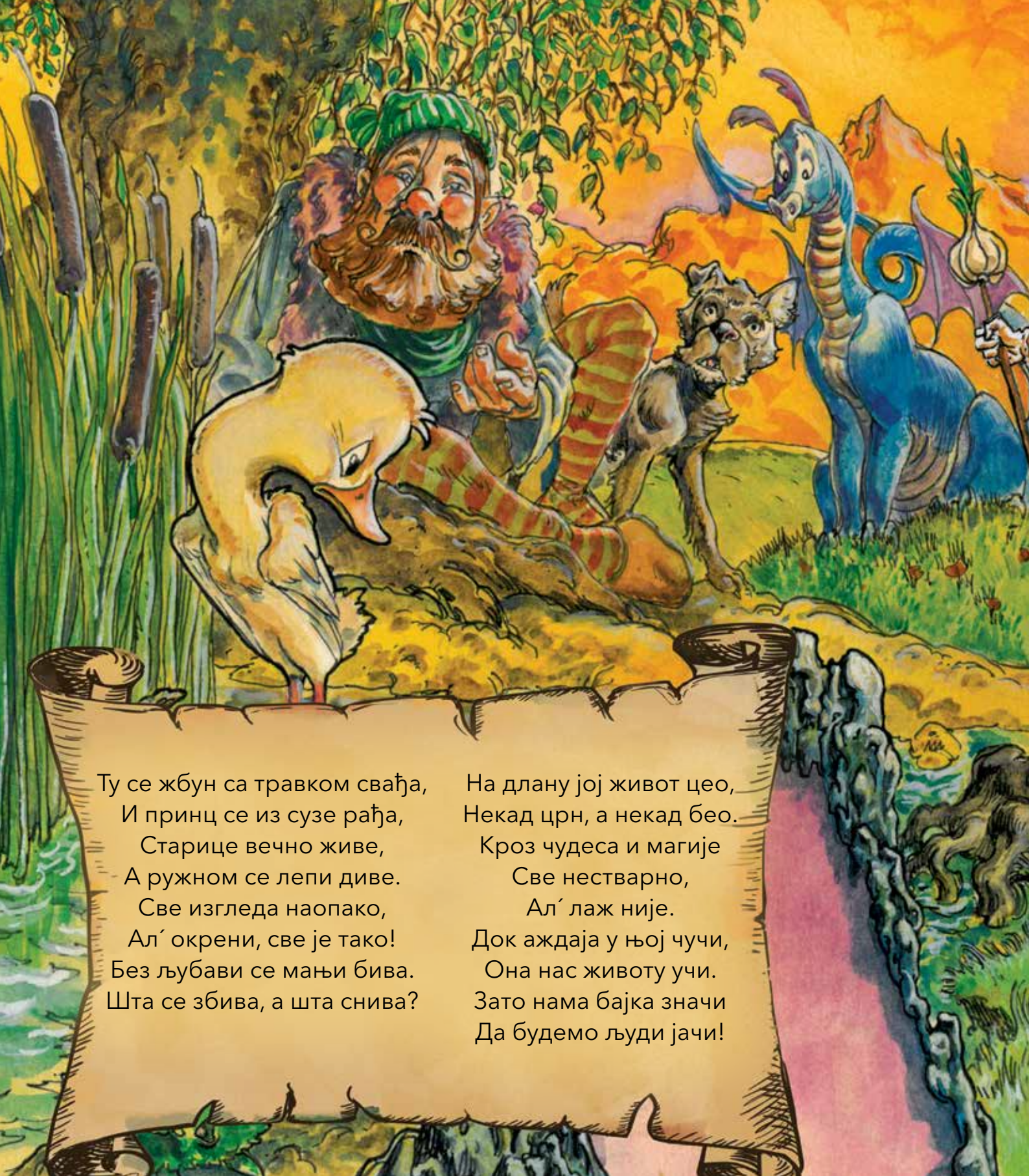
Једном ће те можда питати неко:
Како је дошла, да л' брзом реком?
Пространство боја руком рашири,
Она на сваком подручју живи!

Једном ће те можда питати људи:
Ко пише бајке, ко се то труди?
Онда сасвим искрен буди,
Живот их пише, док машта се буди!

Бајка је веома стара
књижевна врста, стара
готово колико и човек сам.

Бајку налазимо у
књижевности готово
свих народа света.

Ту се жбун са травком свађа,
И принц се из сузе рађа,
Старице вечно живе,
А ружном се лепи диве.
Све изгледа наопако,
Ал' окрени, све је тако!
Без љубави се мањи бива.
Шта се збива, а шта снови?

На длану јој живот цео,
Некад црн, а некад бео.
Кроз чудеса и магије
Све нестварно,
Ал' лаж није.
Док аждаја у њој чуци,
Она нас животу учи.
Зато нама бајка значи
Да будемо људи јачи!